

Hoofdstuk 1 - De verhuizing

Ik moet jullie iets vertellen zei Boer Jan tegen zijn kinderen toen ze zaten te spelen. We gaan verhuizen naar Duitsland, want daar heb ik een groot stuk grond met een boerderij gekocht.

We komen daar aan de rand van de grote stad Berlijn te wonen, met daarbij een groot stuk land waar ik als boer beter voor ons allemaal kan zorgen en voor een nog beter leven. Ze zijn snel bezig met de opbouw van de stad en daar kunnen we van profiteren.

De kinderen Frank 1 jaar en Tim 3 jaar waren te klein om het te begrijpen, maar Tim moest toch even nadenken waarna hij begon te huilen.

Hij wilde niet bij zijn vriendjes vandaan en Duitsland was ook nog een land, waar ze heel anders spraken had papa gezegd. We gaan voorlopig nog niet zei mama Truus, want er is nog heel veel te regelen.

Het duurde nog een hele tijd voor ze Tim er weer mee lastig viel, maar Frank begreep het nog niet helemaal.

Mama had in de tussentijd al een keertje gezegd, dat het misschien leuk was om zijn vriendjes met vakantie in Berlijn uit te nodigen.

Ze wist dat het moeilijk zou zijn, maar het was wel een troost om het afscheid iets te verzachten. Ze hadden het moeilijk in Nederland en de opbouw van Duitsland moest veel sneller, vandaar ook het goedkope grond voor boeren.

Aan de rand van de verwoeste stad had vader Jan een stuk ongerept land gekocht en ging in 1947 uiteindelijk met zijn gezin en ouders naar Berlijn. Met hard werken kon daar een goede boterham worden verdiend.

Zijn vader en opa Kees van de kinderen had altijd als metaalarbeider gewerkt en had geld van zijn vader geërfd zodat hij fysiek en financieel bij kon bijspringen.

Voor opa Kees was er ook nog veel ander werk, want de machinefabrieken in Berlijn maakten weer overuren.

Omdat de ouders van Vader Jan en moeder Truus ook mee gingen was het iets gemakkelijker om in deze vreemde omgeving te wennen.

Ze woonden in Nederland dicht bij elkaar en in Duitsland stonden hun beide huisjes ook maar 60 meter uit elkaar.

De andere grootouders woonden in Noord Brabant en daar kwamen ze maar heel weinig.

Omdat het grond langs de grens van Sovjet en Amerikaanse zone lag, was het bijna voor niets gekocht en moesten ze veel egaliseren om de vele bommen kraters weer te dichten.

De echte afgesproken grens was op het oog alleen met paaltjes te zien en de tanks van de Russen en Amerikanen kwamen er soms gevaarlijk dicht langs elkaar, om te provoceren.

De grond lag volgens hun papieren gedeeltelijk aan de west kant en het huisje van papa Jan en mama Truus ongeveer 100 meter op westelijk grondgebied.

Oma Els en opa Kees woonden ook aan de west kant en ongeveer 30 meter van de Oost grens met een tuintje voor hun huis van tot de onzichtbare grens. Het was erg onoverzichtelijk en de exacte grenslijn was moeilijk te bepalen.

Ze konden ons huisjes zien en kwamen elke dag wel even bij elkaar. Omdat het niet helemaal goed duidelijk was waar de grens liep, kwamen dat de tanks van oost en west soms erg dicht bij elkaar om hun zones te beschermen.

Veel problemen hadden de families Jan en Kees Jansen er niet van, want ze zaten op de rand van de kapot gebombardeerde stad, waar ze als boeren met rust werden gelaten. In de stad was de grens bepaald ook niet duidelijk aangegeven, want met markeringen op de bomen en gekleurde paaltjes ging het ook niet altijd goed.

Nog altijd liepen veel Oost-Duitsers over naar het westen en ondanks het verbod en controles gingen nog duizenden naar het verwachte betere leven in het westelijk deel.

Dat er snel verandering ging komen kon de familie Jansen uit de krant lezen, maar hoe deze volksverhuizing dan moest stoppen was niet te voorspellen. De kinderen gingen nu gewoon naar school en hadden nieuwe vriendjes gemaakt aan de west en oost zone.

Ze merkten niets van de grensproblemen en speelden met iedereen uit de buurt.

De afstand van hun huis naar school was bijna 1 kilometer en dat kon gemakkelijk op de fiets met Papa of Mama of lopen.

Tim werd in 1955 acht jaar en Frank zes jaar. Ze konden inmiddels even goed Duits als hun vriendjes en waren goed ingeburgerd.

De militairen van, Frankrijk, Engeland en Amerika bewaakten hun gebieden en accepteerden alle Oost-Duitse vluchtelingen naar de west kant van de stad.

Alleen de Russen wilden het niet en deden alles om het te verhinderen.

Het lukte ze niet, omdat de grens soms dwars door de woningen liep en niet te controleren was. Men ging een huis binnen aan de oost kant en stapte op de west kant weer uit de woning en dat werd door de russen niet meer getolereerd.

Buiten de stad was de grens van het Oosten en Westen van Duitsland inmiddels ook bepaald door hekken en strenge grenswachten en lag de stad Berlijn Midden in het Russisch en Oost Duits grondgebied.

Daar kon niemand van de Oost-Duitsers nog het westen binnen komen.

De kranten stonden vol met foto's van doodgeschoten mensen die nog wilden vluchten.

In de stad vielen ook meer doden, omdat vele vooraanstaande mensen zagen, dat het nu of nooit was.

Alles werd nog geprobeerd om te vluchten, maar Rusland had er genoeg van en bedacht een plan.